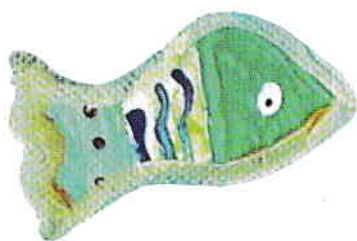

LBRIS

We know
books

Ordinul Povestitorilor

REVISTĂ DE SCRIERE CREATIVĂ ȘI ALTE FORME DE MAGIE

arthur

Dina Ioana Stanciu <i>Fan-Tas-Tic – o poveste și un pic –</i>	11
Iarena-Edina Rusu <i>Biblioteca nemărginită</i>	19
David Spoială <i>Marea aventură a lui Than</i>	25
Iris-Alexandra Lungu <i>Unde caprele dansează...</i>	31
Yannis Teodor Scarlat <i>Kartopolis</i>	37
Sonia Abrudan-Caciora <i>Visul unei dimineți de vară</i>	43
Ștefan Colibaba <i>Un Pik de cultură</i>	49
Giulia-Ștefania Coșarcă <i>Cum îți poți întâlni prietenul imaginar</i>	55
Karina Ștefania Cazan <i>Lumea mea</i>	63
Sara Bondoc <i>Ce-ar fi să vii?</i>	69
Nagy Vajda Hunor <i>Negustorul din Karacorganimin</i>	75
Cristina Luca-Parapiru <i>Poveste cu accent spaniol.</i>	81
Viviana Andrieș <i>Pitici pe creier</i>	87

<i>Operațiunea de salvare</i>	95
Ilinca Dorobanțu <i>Cratiță, în București</i>	101
Dragoș Pislaru <i>Fantezii împletite</i>	107
Ștefania Hale <i>10 milioane de ani-lumină</i>	113
Ecaterina Dobrescu <i>O călătorie în Sliak</i>	119
Ștefan Matei Marinescu <i>Pași deasupra orașului</i>	125
Vladimir Leonte <i>Aventura lui Tigaie</i>	131
Copiii din clasa a VI-a de la Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Buzău <i>Fantezie, Fantezie, când suntem numai noi singuri</i>	137
Teodor Păpușe <i>Am uitat</i>	145

Pentru acest număr au ilustrat:

*Maria Antoniu, Sabrina Bogăciu, Ana Clara Craiovan,
Catinca Dăiciulescu, Dragoș-Andrei Drăghici, Maria Beatrice Ghebac,
Andra Hagi, Natalia Lăscan, Ștefania Lăzărescu, Iris-Alexandra Lungu,
Mara-Ilincă Mitruț, Nagy Vajda Hunor, Ava Nițu, Carmen Palmota,
Amelia Rađu, Eliza-Maria Simionescu, Sorana Ilinca Simionescu,
Andrei Spoială, Dina Ioana Stanciu*

Fan-Tas-Tic – o poveste și un pic –

Text și desen de DINA IOANA STANCIU, clasa a VII-a,
Școala Gimnazială „Maria Rosetti”, București

Pe o planetă îndepărtată și necunoscută nouă, situată undeva între Lună și Carul Mic, trăiau cândva trei pitici. Haiși, voiși, n-aveau altă treabă decât să se distreze cât era ziua de lungă. Ceea ce făceau din plin, vă asigur.

Pe planeta lor nu erau alți pitici în afară de ei. Nu mă întrebați cum și de ce, că n-aș putea să vă spun. Erau găze nenumărate, iarbă mătăsoasă, copaci înalți și multe flori. Aveau râuri reci și mări înspumate, pline de pești colorați, munți cu capul în nori și dealuri ondulate precum cocoașele unei cămile. Ce mai încolo și-ncoace, planeta lor era un loc minunat!

Ei, dar nici piticii nu erau mai prejos! Isteți nevoie mare, guralivi fără pereche și îmbrăcați colorat ca și cum s-ar fi pregătit pentru un bal mascat.

Cel mai mare se numea Fan. Fan era fan distracție, fan veselie și fan amuzament. Toată ziua râdea cu gura până la urechi, pornind de la cele mai mici pretexte: că ia uite ce haioase sunt gărgărițele, cu punctele lor negre pe pelerina lucioasă a aripilor, parcă sunt dalmațieni care au mâncat prea multe roșii; că munții sunt de-a dreptul caraghioși, cu tichiile lor țuguiate până la cer; găsea orăcăitul broaștelor atât de amuzant, că le făcuse și un cântecel fără nicio noimă, pe care-l cânta printre hohote de râs:

*Corul Oac, corul Oac,
 Parcă-s rațe fără mac!*

Fan era expert în arta de a picta cu capul în jos, se pricepea de minune să alerge iute ca un melc și era neîntrecut la patinaj pe iarbă. Era fondatorul științei de-a visa cu ochii larg închiși și inventase disciplina numită „râzologie“. Mereu pus pe șotii, cu un zâmbet pișicher în colțul gurii, în preajma lui nu puteai să fii trist. De multe ori vorbea în rime neașteptate și cum întâlnea pe cineva nou își scotea tichia, o rotea ca pe un lasou deasupra capului și se prezenta ținându-l:

*Eu sunt Fan cel năzdrăvan,
Sunt micuț și dolofan,
Sub tichie tot dansez,
Cânt, chiui și mă distrez!*

Cel mijlociu se numea Tas. Spre deosebire de hazliul său frate, el era gânditor și serios mai tot timpul. Pasionat de știință, făcea tot timpul calcule, socotea și desena fel și fel de mașinării. Umbla mereu cu un creion după ureche și cu caiet mare sub braț. În spate, căra un rucsac cât toate zilele, înțesat cu șuruburi, piulițe, motorașe, sârme și alte asemenea lucruri. Până și în tichie mai căra câte ceva! Avea proiecte care mai de care mai fantasmagorice: cărți care să se citească singure (încă nu a reușit, dragi elevi!), haine care să nu se murdărească deloc, oricât de mult te-ai tăvăli în noroi (nici asta nu e gata, dragi părinți!) sau un ceas care să arate tot timpul ora de joacă (mai are puțin de lucrat și aici, aveți un pic de răbdare...). Să nu credeți cumva că Tas era un savant neserios, dintre aceia care încep o sută de lucruri și nu duc niciunul la bun sfârșit, nu, nici gând... Reușise să creeze ceva nemaigândit și nemaivăzut în tot Universul: o mașinărie care te ducea înapoi în timp pentru a retrăi momentele cele mai frumoase din viața ta! Doar momentele cele mai frumoase. Cum ar fi, de exemplu, ziua în care fusese la un picnic grozav, dar fără înțepătura pe care o primise drept bonus din partea unei albine supărate că se așezase fix pe floarea din care își culegea ea polenul. Sau momentul când mâncase un tort de ciocolată întreg, minus durerile de burtă care duraseră câteva ore. Sau după-amiaza în care sărise vesel prin băltoace, dar nu și durerile de gât care îl gădilaseră după aceea. Era suficient să te așezi pe scaunul

special, să spui un cuvânt sau să te gândești la o persoană anume și... aparatul numit *Fericente* recrea cele mai fericite momente trăite. Ei, dar câte n-ar fi de povestit despre ideile lui Tas... în fiecare zi născocea câte ceva!

Însă lucruri deosebite făcea și Tic, spiridușul mezin. Un pitic nici prea mare, nici prea mic, nici prea poznaș, nici prea încrunțat, cu o tichie nici, albastră nici verde, dar cu idei foarte gustoase. Da, ați auzit bine! Tic inventase *Bunovremea*! Jumătate aparat, jumătate magie, nici prea-prea, nici foarte-foarte, ci exact atât cum și cât trebuie. Mai multe nu pot să vă spun, că nu prea mă pricep la astfel de lucruri *magico-științifico-piticești*. Dar pot să vă spun *ce* făcea! Ei bine, Tic făcea ca natura și vremea să fie absolut delicioase! Fiecare anotimp avea farmecul lui. Să vedeți. Primăvara, mugurii și florile copacilor erau din bezele roz-bombon, iar ceața era un abur de lapte vanilat. Ploua cu stropi aromați de limonadă și cu caramele moi în loc de grindină. Vara era cu râuri de suc dulce-acrișor în care pluteau bucăți de fructe răcoritoare. Interiorul peșterilor era din înghețată, firește. Vântul de toamnă aducea fursecuri cu ciocolată, plăcinte și briose cu mere și scortişoară. Iarna era o feerie: ningea cu fulgi de frișcă aromată. Până și renii lui Moș Crăciun, care văzuseră multe la viața lor, se opreau un pic mai mult decât ar fi trebuit pe aceste meleaguri, la ronțăit morcovi glazurați.

Așa își duceau piticii viața, mereu împreună, râzând de năzbâtiile lui Fan, încercând ideile trăsnite ale lui Tas și savurând bunătățile meșterite de Tic. Mai o bezea, mai un ha-ha-ha, mai un șiretlic, mai un hi-hi-hi, mai o crème brûlée, mai un he-he-he, mai o nostimadă, mai o limonadă, în fine, ați prins ideea... Toate bune, frumoase și hazoase până când piticii și-au dat seama că planeta lor nu avea un nume.

— Propun ca planeta noastră să se numească Fan, a spus Fan cel năzdrăvan. Ce e mai important pe lume decât distracția?

— Cuuuum? a sărit Tas ca ars. La ce servesc glumele, dacă nu ți le poți aminti mai târziu?

— Eu nu sunt de acooord, s-a smiorcăit Tic. O viață dulce înseamnă mâncare. Fără magia mea științifică, viața pe planeta noastră ar fi banală ca o... cremă de pantofi!

S-au certat așa ore întregi. Orele au devenit zile, zilele - săptămâni și săptămânile - luni. În cele din urmă, piticii au hotărât să împartă planeta în trei părți egale și fiecare a denumit bucata de pământ care îi revenise după numele său. Dar deși Fan avea distracție, îi lipseau ploile de floricele de porumb cu caramel ale lui Tic. Deși Tic avea ploi și ninsori aromate, îi lipseau activitățile distractive ale le lui Fan. Tas nu avea de ce să se bucure, deoarece toate amintirile lui erau cu Fan și Tic.

N-a trecut multă vreme și spiridușii noștri și-au dat seama că singurătatea n-are niciun haz. Și că e mai bine să ai prieteni decât să ai un lucru numai al tău. Așa că s-au împăcat și au numit planeta FANTAS-TIC, ca simbol al prieteniei lor.

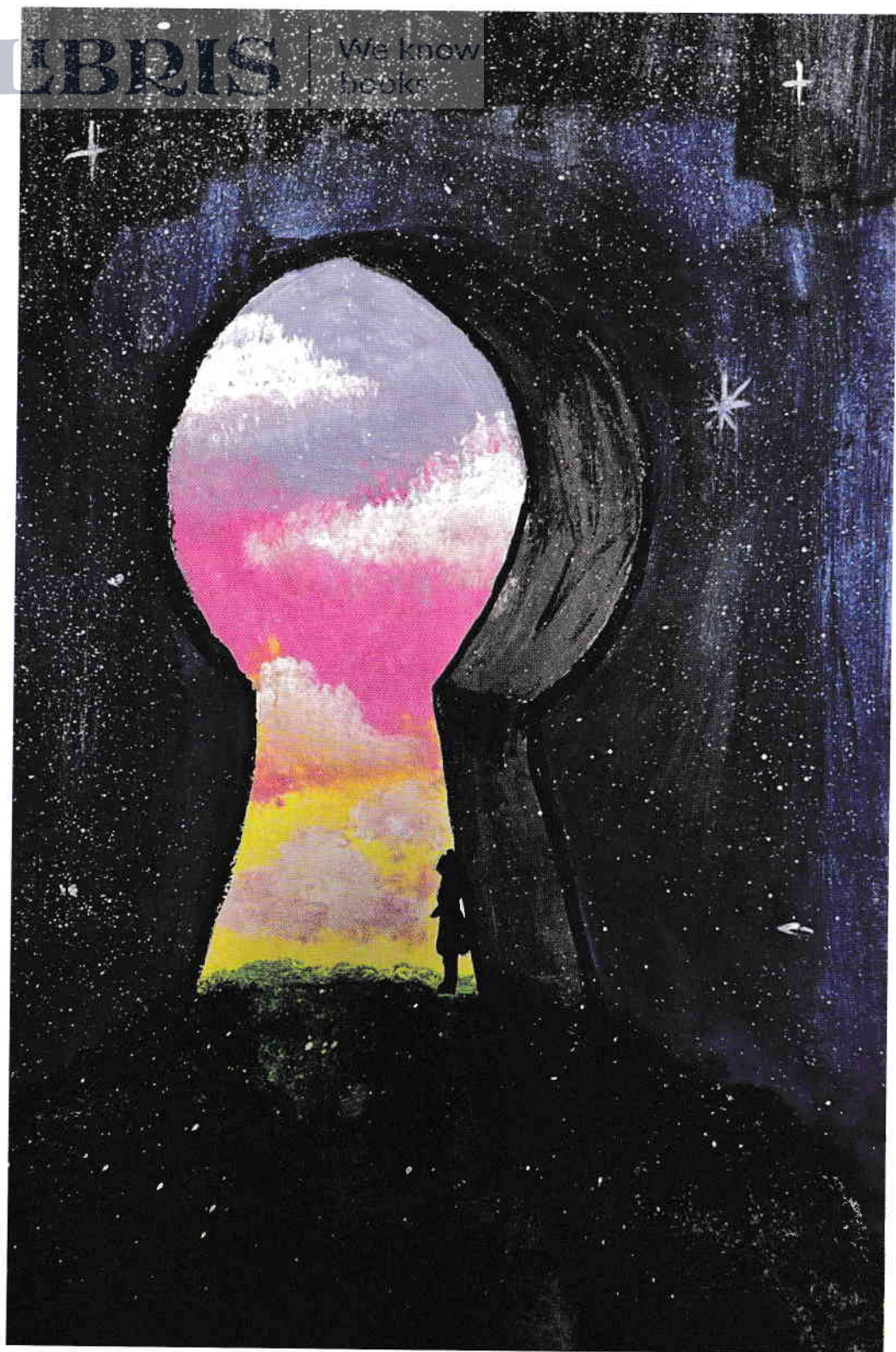
Biblioteca nemărginită

Text de IARENA-EDINA RUSU, clasa a V-a,
Școala Gimnazială „Mărțișor“, București

Desen de MARIA ANTONIU

LIBRIS

We know
books

Ploaia bătea monoton, cu degete reci, în geam. Nimic nu părea să-mi alunge plictiseala, așa că am hotărât să-mi petrec iarăși timpul cu prietenele mele, cărțile. Dar nu mai era niciun titlu nou. Se pare că le citisem deja pe toate... Am întins totuși mâna spre raft, cu gândul să revăd pasajele mele preferate din *Harry Potter și Ordinul Phoenix*, dar nici nu am apucat să ating bine coperta vișinie, când biblioteca a prins parcă viață și s-a dat tăcută la o parte, îmbiindu-mă să trec.

Am făcut un pas timid înainte, atrasă de un parfum divin: miros de flori și un altul, mai puternic, cu iz fin de vanilie, care îmi era foarte drag și cunoscut. Miros de cărți! Aici, nici urmă de ploaie; soarele îmi zâmbea strălucitor. Când ochii mi s-au obișnuit, în sfârșit, cu lumina orbitoare, am văzut în spatele copacilor cu frunze vesele, în toate culorile pământului, o bibliotecă de un alb imaculat, care părea nesfârșită. Am început să alerg printre rafturi, căutându-i capătul, dar în zadar. Biblioteca părea să nu se termine niciodată, iar în ea se aflau toate cărțile scrise vreodată, dar și mai multe pe ale căror coperte nu era niciun nume sau titlu.

Când am privit cu mai multă atenție, am observat ceva și mai straniu: litere apăreau una câte una, umplând spațiile goale de pe unele coperte și formând cuvinte. Unele nume îmi erau cunoscute, ale unor scriitori pe care îi citisem și îi iubeam, altele erau complet noi pentru mine. Oare cineva scria titlul sau cartea chiar în acel moment, când eu priveam?